

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hímelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiget, Pestmegye.

Kárpit és kőszikla.

(Máté 27 : 51.)

Két egymástól nagyon elütő dolog. Az egyik könnyű, hogy egy gyermek félretolhatja. A másikat — markos férfiaknak kemény feladat csak egy kicsit is az útból félretenni. Egyben azonban hasonlítanak egymáshoz. Mindakettő takar.

A szentélyt a szentek szentjétől egy kárpit választotta el. Ezt a kárpitot nem volt szabad senkinek félrelebbenteni. A husvéti síron egy kőszikla feküdt. Ezt szabad lett volna —, de a jelek szerint senki sem tudta elmozdítani. Mily sokat vesződnek az emberek a husvétli nagy kővel! Olyan kár, hogy a kárpit kettéhasadásáról nem tudnak. A kárpit kettéhasadása Nagypéntek napján ott a jeruzsálemi templomban nem a földrengés következménye, nem a gyászban való részvétel jele volt. A kereszten szenvedő s önmagát áldozatul adó Jézus nyitja meg a szentek szentjét: az Atyával való benső közösséget. Csak ez, és semmi más! A kárpit kettéválása a békesség kikötőjébe való bebozsátatást kínálja fel a megfáradt, megterhelt, viharvert lélekhajóknak.

A kárpit kettéhasadt a Kereszt által. Nincs többé akadály! Szabad a bejárás s mienk lehet minden, amibe angyalok vágyódva vágytak beletekinteni. — Valóban? Igen, valóban! A kárpit kettéhasadt s mit az Úr megnyitott, azt többé senki be nem zárhatja. — Honnét hát a lelkek nagy nyomorúsága? Onnét, hogy egy új kárpit ereszkedett le, nem a nyílásra, hanem kinek-kinek a szemei elé, hogy ne lássa, amit számára az Úr elkészített. És itt van ma a Szentléleknek sok és nagy tennivalója! Ha rajtam állna, most mindenkit elcsendesítenék s azzal foglalkoztatnék: „Nézd meg, kedves lélek, mi szövődött nálad a nyílás elé?” Lehelletfinom fátyoloktól kezdve a legsűrűbb vasrácsig. — óh mennyi mindentől szövődik a te takaró kárpitod! Önteltség, világszeretet, bűnnek, ítéletnek könnyelmű vétele, a szentebb élet utáni vágy hiánya — megannyi pókháló, torlasz és akadály! Szinte sűrűbb, áthatolhatatlanabb a második kárpit, mint volt valaha az első. De nem! Nézd: a második kárpit mégis könnyebben kettészakadhat. Mert ez ma már csak rajtad áll! Ahelyett, hogy kősziklákkal vesződsz, szakíts a te saját vaksággoddal, keresd az első, szent kárpit drága áron nyitott, read váró, kész hasadékát! Minél jobban belátsz a magad romlott szívébe, annál ellenállhatatlanabb lesz az, amit ott látsz az érted Megfeszítettétnél és érted Feltámadottnál. (Ef. 2 : 13.)

G. A.

Művész és cigányleány.

Egy német keresztyén író a tapasztalataiból írja le a következőket:

Múlt évben láttam Feti Domneico híres töviskoronás Krisztus képének másolatát. Talán a képnél is többet mondott nekem az aláírt szöveg: „Ezt tettem én érted. Mit teszel te én értem?” A kép története is nagyon csudálatos.

A düsseldorfi Hieronymus templom vezető lelkésze, Hugo páter, bízta meg a fiatal, tehetséges festőt, hogy fessen egy oltárképet, amely az Úr keresztfeszítését ábrázolja. A festő gyakran ment el a város zsidónegyedébe, hogy alkalmas modellt keressen a képhez. Egyszer egy cigányleányt látott az erdőszélén kosorat fenni. Nem tudta levenni róla a tekintetét. A leány különös szépsége lekötötte figyelmét. A cigányleány észrevette a festő szándékát. Felugrott és kezét feje fölé ritmikusan összecsapva kezdett táncolni és hajlongani. „Megállj!” kiáltott a művész a leányra, amikor az egy különösen művészi mozdulatot tett. A leány megállt és a művész néhány gyors vonással vázolta. Elhatározta, hogy festményt fog készíteni, amelynek a címe „Spanyol táncosnő” lesz. Azután szólt a leánynak, hogy háromszor egy héten menjen el a műtermébe és legyen a modellje.

A cigányleány pontosan megjelent és elragadtatva bámulta a munkában levő képeket, különösen az Úr Jézus keresztfeszítésének a képe tetszett neki. Gondolkozva állt a kép előtt és megkérdezte: „Mi ez?” — „A megfeszített Úr Jézus képe” — mondta közömbös hangon a festő. A cigányleány többet szeretett volna tudni. „Kik ezek a haragos, gúnyos arcu emberek

körülötte?” — Erre már ingerülten szólt rá a festő: „Ez így nem megy, hogy a kérdéseiddel zavarasz a munkámban!”

Pepita, a kis cigányleány, nem mert többet kérdezni, de ahányszor a festőhöz ment, mindig megállt a kép előtt. Az utolsó alkalommal nem állotta meg Pepita, hogy még egyet meg ne kérdezzen. „Miért feszítették keresztre? Olyan gonosz volt?” — „Sőt ellenkezőleg, a legjobb volt a világon.” — Most már azután még kevésbé értette a dolgot Pepita. „Ez hihetetlen” — mondotta. — „De ugy-e levették a keresztről, mielőtt meghalt volna?”

A festő látta, hogy ki kell elégitenie modelljének a tudomány-szomját, ha azt akarja, hogy csendben maradjon. „Elmondom neked a történetet, de azután hagyjál békében és ne zavarj a munkámban.” Azután elmondta, úgy ahogy emlékezett az evangéliumokból. Könnyes szemmel és nagy fájdalommal a szívében figyelt a cigányleány.

Az oltárkép és a táncosnő képe egyszerre készült el. Pepita utoljára ment a festőhöz. A táncosnő képét meg sem nézte, hanem még utoljára megállt az Úr képe előtt.

„Itt van Pepita a pénz” — szólt a festő. „Adok még azonkívül egy aranyat, mert szerencsét hoztál nekem. Már megvették a táncosnő képet. Pompás modell voltál.”

„Köszönöm Uram” — mondta és még egyszer a Megfeszített képhez fordulva, így szólt: „Ugy-e nagyon szereti ezt a Jézust, aki annyit tett magáért?” A festő elpirult. Erre még sohasem gondolt. A cigányleány elment, de a szavai ott maradtak a festő lelkében. A képet elvitték a rendeltetési helyére, de a festő nem tudott szabadulni a szavaktól.

Egy napon sok embert látott

menni az evangélikus templomba. Valami belső nyugtalanság hajtotta őt is oda. A prédikáció megragadta, máskor is elment és ezen az úton lassankint élő hithez jutott. Megismerkedett egy lelkésszel is és az adott neki egy Ujtestamentumot. Nagy vágyal a szívében olvasta annak tartalmát és mindig jobban és jobban szerette azt, Aki annyit tett értünk. Eggett a vágytól, hogy ő is tegyen érte valamit. Szónok nem volt, de festeni tudott és vajjon nem dicsőítheti-e ő így is az Urat? Szinte öntudatlanul vázolta krétájával a töviskoronás Úr Jézust. Még sohasem ragadta így meg semmi, amit festett. Imádkozott is érte, hogy Isten adjon ihletet a művéhez. Nem csuda, hogy a kép mestermű lett.

Amikor a kép készen volt, nem tudta elhatározni magát, hogy eladja, hanem odaajándékozta szülővárosában a Muzeumnak, ahol nagy feltűnést keltett. A kép címe ez volt: „Ezt tettem én érte, — mit teszel te én értem?“

Feti gyakran elment a Muzeumba és figyelte a hatást, amit műve gyakorolt. Egyszer egy szegényesen öltözött fiatal leányt látott a kép előtt, aki keservesen sírt. Megszólította — Pepita volt.

Beszélgettek, — egyik szó a másikat követte. „Mit gondol Uram, egy ilyen szegény cigányleányt, mint amilyen én vagyok, is szeretet az Úr Jézus?“ — „Szeret, egész bizonyosan“ — felelte a festő — „te érte is szenvedett.“ Azután még sokat beszéltek és Pepita megragadta az igazságot és békességre jutott.

Sok év múlva, amikor már a festő is, a cigányleány is meghaltak, egy fiatal nemes úr utazott keresztül Düsseldorfon. Más célja nem igen volt, mint élvezni az életet. Amíg lovait etették, benézett

a Muzeumba. Megállt Feti műve előtt is. Olyan nagy hatással volt rá a kép, hogy nem bírt tovább menni. A fiatal és gazdag nagyvilági ifjút szíve mélyéig meghatotta az Úr Jézus arcáról felé áradó nagy szeretet. — Annyira elmerült a kép nézésébe, hogy az örnek kellett figyelmeztetni, hogy bezárják a Muzeumot.

A kép és az aláírt cím hatása alatt az ifjú életében fordulat állott be, új nap kezdődött számára. Nem ment Párizsba, hanem hazament. Ettől a naptól kezdve minden gondolata és szeretete az Úr Jézusé volt.

Ez az ifjú Zinzendorf gróf volt a „Brüdergemeine“ megalapítója, akinek életéből olyan sok áldás fakadt.

Értéktelen.

Egy gyémántcsiszoló intézetben egy darab nyers gyémánt hevert. Azt mondták, hogy olyan kemény, hogy sem csiszolni, sem vágni nem lehet. Addig, amíg egy új eljárást fel nem fedeznek, nem fog fényleni. Ott fekszik, nagy érték van benne elrejtve, de a tulajdonos számára teljesen értéktelen. Tulságosan kemény!

Nem hasonlítás ehhez a gyémántdarabhoz? Vannak értékes tulajdonságaid, de kemény és süket vagy az Úr kopogtatásával szemben.

Nem annak a képét tárja elénk a kereszt, hogy milyen mindent átölelő lett a megbocsátás a keresztben? A széltárt karok nem azt mondják-e nekünk, hogy a Megfeszített mindnyájunkat magához ölel? Téged is! A lecsüggesztett fej nem a megfeszített vonalmát adja tudtára a csüggedő bűnösnek? És a megtört, vérző szív azt kiáltja mindenkinek, aki hidegen siet el a kereszt mellett, hogy:

„Érte véreztem el!“

Steinberger: Komm zum Kreuz!

A győzedelmes husvétii harangszó.

Egy kis tiroli faluban játszódtott le ez a kis történet a múlt század elején, amikor Napoleon vasmarka sújtott le Németországra.

Husvét ünnepe volt, a falu apraja-nagyja korán talpon volt, hogy kellőképen ünnepelhessen. De mit láttak? — a falu határain levő dombok tele voltak francia katonákkal, kb. 30.000 fegyveres vette őket körül. Összehívták gyorsan a város tanácsát és arra az eredményre jutottak, hogy ezzel a fegyveres erővel szemben nem tudnak védekezni. Egyesek azt tanácsolták, hogy küldjenek követeket az ellenséghez és kérjék a városka békés elfoglalását, de a többség amellet döntött, hogy úgy sincs elegendő katonájuk a védelemhez, így hát inkább tegyék azt, amit máskor szoktak husvétkor, menjenek Isten házába és dicsérjék az Ő nagy kegyelmét. Meghúzták a harangokat, úgy ahogy az ünnepi istentisztelet előtt szokták és dacára annak, hogy a szívek telve voltak gonddal és aggodalommal szép csendesen nagy csoportokban mentek az emberek a templomokba és ahoz menekültek. Akinek gondja van mindnyájukra. Az ünnepi harang boldogan csengő, ünnepélyes hangját a reggeli szellő elvitte egészen a francia katonáig. Ezeknek a szívében nem ünnepi hangulat volt, hanem gyilkolási vágy égett. Távcsoveken keresztül figyelték a városkát és látták, hogy az emberek szép nyugodtan mennek templomba. Nem tudták megérteni a lakosság nyugalmát és arra gondoltak, hogy bizonyosan éjjel, amikor ők nem látták, osztrák segédcsoportok vonultak be a városba. A francia

generális erre a hirre elrendelte a visszavonulást.

Az Istenházból hangzó husvétii harangszó győzött.

Piszkos szén — ragyogó gáz.

A lelkész a gimnázium egyik felső osztályában a feltámasztásról beszélt. Sötét nap volt és a gázlámpa égett a szobában. A lelkész felnézett és így szólt: „Ez a gázfény beragyogja az egész szobát. Nézzék, ott lent az udvaron azt a darab szenet, amit a sárba taposnak. Ha valakinek, aki nem ismeri a gázgyártás elméletét, azt mondanám: „Ez a szépen világító láng, nem egyéb, mint az átváltozott piszkos szén.“ Azt mondaná, hogy nem érti és mégis úgy van. Az izzó hő átalakítja a kemény szenet ilyen fénylő, ragyogó lángnyelvvé. És a Mennyei Atyának lehetetlen volna — számunkra érthetetlen és megmagyarázhatatlan módon — a mi különben is nemesen formált testünkéből még valami nemesebbet alakítani az örökkévalóság számára?

„Jelen!“

Egy súlyosan sebesült haldokló katona feküdt csendesen a kórházi ágyán. Körülötte is mély csend volt. Utolsó perceit élte. A nagy csendet egyszerre a haldokló szava zavarta meg: „Jelen“ — mondotta világosan. Az inspekciós orvos fölémelt és megkérdezte, hogy mit óhajt. A haldokló kinyitotta a szemét és fáradt, reszkető ajakkal így szólt: „Semmit, csak a névsort olvasták az égben. Az én nevemre mondtam, hogy jelen.“

Ezek voltak az utolsó szavai egy hívő katonának itt a földön.

A te neved is szerepel odafent a névsorban?

Az én lábamnak szövéténeke a Te igéd.

A tél hidegét, fagyát, zuzmaráját, szürke napjait, sötét estéit mindinkább elfelejtjük. S amint földünk északi féltékéje mind közelebb hajol a naphoz, annál több világosságot, meleget élvezünk. Valósággal napról-napra tisztább, világosabb és fényesebb lehet az ember útja? Igen, ha „az én lábamnak szövéténeke a Te igéd és ösvényemnek világossága.” Ezek óta tett tapasztalatok, különféle események mélységes átélése jobban és jobban megértették velem ez igének értelmét s közelebb hozták hozzám magát az igét is.

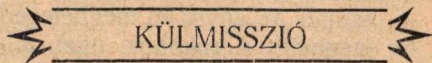
Sokszor eszembe jut az első nagy küzdelmem. Kezembe vettem a Szentírást, de nem azzal a gondolattal, hogy csak felületesen lapozgassam, hanem, hogy olvassam s meg is tartsam. Gyönyörű szép nyári napon jártam a hegyek között. Zengő márdárdal, illatozó virágok, mindent meleg fénnel beragyogó napsugarak sem üzhették el komor, sötét gondolataimat. Éveken keresztül soha nem vontam kétségbe Isten létezését, teremtő és fenntartó munkáját. S most leszek istentagadó? Kétségbeesetten menekültem volna magam s az egész világ elől. De hová? „Mindennütt jelen vagy Te.” S az én drága Megváltóm nagy kegyelemmel, hűséges szeretettel tette gyógyító kezét felénk, megriadt szívemre, eloszlatta a sötét, terhes fellegeket, hogy keresztültörhessen diadalmos erővel az igazság napja s szilárd hittel, megdönthetetlen meggyőződéssel valljam: A Te igéd feltétlen igazság, életem zsinórmértéke. Ugy ragadtam meg az élet könyvét, hogy soha többé el ne engedjem.

Életem útjának minden szögleténél, kanyarulatánál újabb s újabb, ismeretlen kép tárult elélem. Különösen az utóbbi hetekben volt alkal-

mam arra, hogy sokat lássak. Embe-
reket, intézményeket, munkákat figyel-
hettem meg. Megtalálhattam a sokat
ígérő külsőt, jó hírnevet, eredménye-
ket s dicséretet felmutató multat. De
egy lépéssel tovább mentem s be-
pillantottam a kulisszák mögé. S ott
nem volt minden olyan ideális és
tökéletes, mint amit vártam. Érthető
ez? Igen. Teljes rend, tisztaság, vi-
lágosság csak annak az embernek
életében, munkájában, házában lehet,
akinek a szívének legelrejtettebb zu-
gába is bevilágíthatott az Úr lángtekin-
tete. Az ilyen embernek csak egy
élete van, amely kívül is, belül is
egyforma, nincs takargatnivalója, nem
kell, hogy álarcot öltödjön. Ezen a
nagy világon, ahol annyi a csalódás,
kiábrándulás, van valami, valaki, ami,
aki az embert várakozásán felül ki-
elégítse?

Az Úr maga jön felénk az Ő igé-
jével, hogy szegény, meggyötört lel-
künknek élet kenyerét adja. A világ-
ban úgy jár az ember, mint Tanta-
lus. Sóvárogva nyujtja ki kezét a
feléje mosolygó csodaszép gyümöl-
csök után, de azok senki éhségét
nem elégíthetik ki. Jöjj a forráshoz,
ahol napról-napra újat kaphatsz, ed-
dig soha nem látott felséges dolgo-
gat, nem ürességtől kongó ígérete-
ket, hanem erős, támogató atyai jobb-
kezet.

I. I. d. t.

KÜLMISSZIÓ

A te orcád elől hová fussak?

Zsolt. 139 : 7.

Egy misszionáriusnő írta a követ-
kező történetet:

Rövid idő előtt meglátogattam
India egyik félreeső falujában egy
özvegyet és két leányát. Nemrég halt
meg mindkét asszonynak a férje. A
kapuban állt az anya. Félelem és
kétségbeesés látszott a tekintetén,
fáradt vonásai fájdalomról és szen-

vedésről beszéltek. Barátságosan fogadott és frissítőt hozott számomra. A küszöbre kuporodva hallgatta a szavaimat, de nem volt rá hatással. Egy gondolat foglalkoztatta éjjel és nappal, hogy Isten haragja sújtja őt és az ő bűneiért kell lakolnia neki és az övéinek.

Nagyon megsajnáltam az özvegyet és egy ismerősömmel elmondattam a történetét: Az asszony jó módú családból származott. Férjével és gyermekeivel lakott egy szép házban és kertben. Amikor a két leány férjhez ment, számukra is volt hely a szülői házban. Békességben éltek együtt. A boldogságuk akkor lett teljes, amikor mindkét leánynak fia született. De a boldogság nem tartott soká. Hirtelen meghalt az öreg apa. Szokás szerint ilyenkor a ház a halott fitestvéreire száll. Az anya és a vők azonban nem akartak megválni a háztól és kivezető utat kerestek. Meg is találták. Azt mondták, hogy még apósuk életében nagyobb pénzösszeggel megvették a ház tulajdonjogát. Szavuknak nem adtak hitelt. A rokonok követelték, hogy menjenek velük a templomba és ott Mandschunadha Isten előtt esküdjének meg állításuk igazságáról. A két vő gondolkodás nélkül megesküdött és a ház és kert az övék maradt. A bűn nem nyomta a lelküket. Nem sokkal ezután az egyik vő megbetegedett és meghalt. A rokonok ujjal mutattak rájuk: „Ime a hamis eskü következménye“ — mondták. A családot félelem fogta el, felébredt a lelkiismeretük. Ezután újabb csapás érte őket. A halott fiacskája hirtelen meghalt. A család rettegéssel várta a jövőt. Egyik csapás a másikat érte. A második vő is meghalt rövid betegség után. Most már nem tudott tovább a három nő az elátkozott házban maradni. Lelkiismeretfurdalástól gyötörve és félelemtől hajtva az anya a templomba menekült. Ott

sem talált vigasztalást. Ki mutatja meg neki azt az utat, ahol megszabadul a bűn átkától és békességre talál? A templom gondnoka hallotta keservét és meghallgatta a panaszát. Hajlandónak nyilatkozott a templom számára elfoglalni a házat és életben maradt unokájáról is gondoskodni. Könyörületből adta neki azt a kis viskót, aminek az aijában találtam kétségbeesett lelkiállapotában.

Még mindig sötétben jár az anya két leányával bűnnel terhelten, tele gondokkal, tele félelemmel Isten haragja miatt, félve a büntetéstől, vigasztalanul. A boldogító üdvüzenet a bűnbocsánatról még nem talált a szívébe.

Ki imádkozik azért, hogy a Kereszt és Istennek ereje bevilágítson az életükbe?

És Péter kiment.

Egy Tang nevű kínai összekötésben állott ugyan a misszionáriusokkal, de süketsége miatt keveset tanulhatott tőlük. Annál szorgalmasabban kutatta az írást és naponként elolvasott egy-egy fejezetet az Újtestamentumból. Az 1895. évi politikai zavarok idején elfogták Tangot és kezét-lábát összekötötték. A kardot mellének szegezve kérdezték meg tőle: „Hiszel-e Jézusban?“ — „Igen“, felelte határozottan, „kereszttyén vagyok.“ A katonák megkérdezték egyik tisztjüktől, mit tegyenek ezzel az emberrel. „Bocsássátok el“, mondta a tiszt. Következő vasárnap Tang jelen volt az istentiszteleten. A misszionárius megszólította: „Kedves Tang hogyan volt annyi bátorságod, hogy Krisztusról bizonyoságot tégy?“ — „Ó“ felelte Tang egyszerűen, „épen akkor olvastam azt a történetet, hogy Péter megtagadta az Urat és ezután kiment és keservesen sirt. Nem akartam, hogy én is így járjak, ha Megváltómat megtagadom.“

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Apr. 1. Máté 21:1—9. Fil. 2:5—11. Ján. 12:1—8. Zsid. 12:1—6. Jézus valóban a legteljesebb mértékben megalázta magát. Nemcsak hogy elhagyta a mennyi dicsőséget, s lejött a földre, hogy itt emberré legyen, hanem még az emberi sorok közül is a legegyszerűbbet, a legszegényebbet választotta. Nem volt fejét hová lehajtania, s megtörtént, hogy még éjjeli szállásra sem nyitott neki ajtót senki. S mikor eljövendő dicsőségének példázatául, virágvasárnapon a nép örömujongása közt vonul be Jeruzsálembe, ezt is milyen egyszerű, igénytelen módon cselekszi. Szamárháton ül, s ezt a szamarat is kölcsön kérte. Mily jó, hogy annak gazdája szívesen és engedelmesen átadta neki az állatot. Bár mi is így bocsátanánk mindenünket rendelkezésére az alázatos Jézusnak, hogy egykor résztvehessünk dicsőséges királyi bevonulásában is, ha annak ideje elérkezik.

Apr. 2. Márk 14:32—52. I. Móz. 32:1—14. Mily nehéz lehetett az Úr Jézusnak, hogy mikor legnehezebb tusáját vívta ott a Gecsemánében, tanítványai még imádkozással sem tudtak segítségére lenni, hanem bágyadtan elaludtak. Pedig az Úrral való együttimádkozás erőt adhatott volna nékik a saját nehéz óráikban való győzelemre, s talán Péternek sem kellett volna később elbuknia, ha itt erőt merít az Úrral való együttérzés által, aki itt is győzelmesen került ki a nehéz harcból, s engedte, hogy mindenben az Atya akarata teljessédjék. S az Atya akarata az volt, hogy megengedje a sötétség hatalmának, hogy ezekben a napokban úrrá legyen, hogy így az Ő szent Fia, a mi idvességünknek Fejedelme, a szenvedések útján legyen tökéletes Megváltóvá. (Zsid. 1:10.)

Apr. 3. Márk 14:53—65. I. Móz. 32:22—32. Jézus a Főpap előtt semmit sem szól a maga mentsejére, hanem hallgat. Hiába is tenné; tudja, hogy megkeményedett szívű ítélőbirái szívökben elhatározták és feltartóztathatatlanul véghez is fogják vinni az Ő megöletését. S azt is tudja, hogy az Atya tervében benne van az Ő szenvedése és halála, s így nyugodtan néz elébe. S látja az eljövendő dicsőséget is, s nem késik erről vallást tenni, pedig éppen ez a szentséges prófécia az az utolsó csepp, amelyre ellenségei vártak, hogy gyűlöletüknek megtelt poharát kiöntse reá.

Apr. 4. Márk 14:66—15:19. I. Móz. 33. Péter számára elérkezik a kísértés órája, s ő, aki annyira tudott bízni a maga ere-

jében, éppen azért meg kell, hogy szegyenüljön. A maga életét féltve, megtagadja az Urat. Milyen más a Jézus magatartása! Ő nem fél, nem mentegeti magát, nem igyekszik kivonni magát a szenvedések alól. S azok zúdulnak is reá teljes mértékben. Testi meggyötretetés és lelki megaláztatás egyaránt. A fejét vesztett tömegnek inkább kell a lázadó és gyilkos Barabbás, mint az Úr. Barabbás legyen szabad, az Úr feszíttessék meg. Nem választják-e ma is sokan döntő órákban Bőrabást Jézus helyett?

Apr. 5. Márk 15:26—41. Ján. 13:1—15. A durva gúnynak és szidalomnak milyen áradata zúdul reá a keresztfán csendesen szenvedő Megváltóra! Ebben a szitkozódásban, úgy látszik, eleinte mind a két megfeszített lator is résztvett. Egyiket közülök csak később ragadhatta meg az az isteni erő, mely Jézusból kiáradt. Pedig az Úrnak a legrettenetesebb összetörtetésen kellett itt keresztülmennie, az Istentől való elhagyatottság érzésén. De ez a mély sötétség csak pillanatokra boríthatta el a lelkét, mert az a hangos kiáltás, mellyel lelkét kibocsátotta, egy másik evangélistumíró szerint, diadalkiáltás volt. (Ján. 19:30.) S ez a győzelmes halál győzi meg a pogány százaadost is arról, hogy ez Isten Fia.

Apr. 6. Ján. 19:17—30. Ésaías 53. Luk. 23:39—46. II. Kor. 5:14—21. Jézus halálának csodálatos ható ereje már ott a kereszten megmutatja magát. Az egyik lator, aki az előbb még társával együtt szidalmazta az Urat, büntudatra jut, s a bűnbocsánat reményességét abba veti, akit sajátmagával egyenlő helyzetben lát, de akiről megérti, hogy nem a saját bűneiért került oda. S a természet s az emberi kezek alkotása, a templom is megérik ezt az erőt. A kárpit ketté hasad annak példázatául, hogy Jézus halála által szakadt ketté a kárpit, mely az embert Istentől elválasztotta.

Apr. 7. Márk 15:42—47. Zsolt. 118:14—24. A Jézus halálából kiáradó erő messzebbre is veti hullámain. Magával ragadja az arimathiai Józsefet, aki már életében is titkos híve volt Jézusnak, de társaitól való félelemből nem merte ezt elárulni. Most előlép és titkos tanítvány helyett bátor és nyílt hitvallóvá lesz. Nem fél elkérni Jézus testét Pilátustól, hogy megadja neki a végtisztséget, s eltemesse a saját új sirboltjába. Így indul ki a keresztől sokak számára az üdvösség fel-

ismerése és megragadása s a hitvalló erő és bátorság. S a kereszt ma is ugyanolyan erővel hat, mint csaknem kétezer évvel ezelőtt.

Apr. 8. Márk 16: 1—8. I. Kor. 5: 6—8. Máté 28: 1—10. I. Kor. 15: 12—20. „Kicsoda hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?” Súlyos kérdés az, amelyet jó volna, ha ma is fölvetnének sokan, akik elől Jézus sírját a hitelenség köve zárja el. Nem hiszik, hogy a sír üres, hogy az Úr föltámadt, a mennybe ment, ma is él, s őket várja, hogy hozzá térjenek. S nemcsak nem hiszik, hanem nem is akarják hinni, s nem kérdezősködnek azoknál, akik hitükkel, bizonyágtételükkel és imádságaikkal segítségükre lehetnének a nagy kő eltávolításában. Boldog, akinek a hite már elmozdította a követ, s aki örömmel énekelheti a husvétit éneket; „Jézus él, én is élek!”

Apr. 9. Luk 24: 13—35. Csel. 10: 34—41. Ján. 20: 11—18. I. Kor. 15: 54—58. Az Úr gondoskodott arról, hogy az Ő feltámadásának híre hamarosan eljusson a pogányok közé is. Pál apostolról mindjárt megterésekor azt mondja Ananiásnak: „Ő nekem választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok közt.” (Csel. 9: 15.) S Pétert, a zsidó törvényekhez és szokásokhoz híven ragaszkodó apostolt is hamarosan beléavatja a nagy titokba, hogy Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre. (Csel. 11: 18.) Igen, Jézus meghalt és feltámadott a pogányokért is, miértünk is, akik az egykori pogányoknak vagyunk keresztényen údoai, s azokért a pogányokért is, akik még most is sötétségben élnek, s akikhez elvinni a világosságot a mai kereszténynek szent kötelessége és hálaáldozata kell hogy legyen.

Apr. 10. II. Kor. 8: 1—13. I. Móz. 35: 1—15. Miért tudtak a korinthusiak olyan bőszesen adakozni, noha szegények voltak, s az adakozás fölülmulta erejüket? Azért, mert elsősorban is önmagukat adták át teljesen az Úrnak. Ez az átadás pedig azért volt számukra természetes, mert jól megértették és szívókre vették azt, hogy az Úr Jézus Krisztus milyen nagy áldozatot hozott értök, mikor mennyei gazdagságát fölcserélte a földi szegénységgel. Krisztus áldozatteljes szeretetének mélyes megértése teheti ma is adakozóvá a keresztényeket. Merüljünk el hát minél mélyebben ebbe a szeretetbe.

Apr. 11. II. Kor. 8: 14—24. II. Móz. 12: 1—14. Aki szeretik az Urat, azok szeretik azokat is, akik az Uréi. Ezért töltötte el Pálnak, Titusnak, s a többi keresztény munkásnak szívét olyan nagy szeretet az atyafiak iránt. S azért meri Pál Titust és a többi követet olyan bátorsággal és bizonyossággal a gyülekezet szeretetébe

ajánlani, mert tudja, hogy evvel az ajánlással nem fog megszegyenülni. Krisztus szeretete összekötő kapocs az övéi közt.

Apr. 12. II. Kor. 9. II. Móz. 12: 15—28. Pál apostol részletes utasítást ad itt az adakozás módjára nézve. Mily jó volna ezt a mai keresztényeknek is követni! Előre készsen tartani az adományt az alkalom elérékezére (jó evégből a tizedet minden hónap elején félretenni), nem szűken, hanem bőven adni, nem muszájból, hanem jó kedvvel és örömmel, nem félelemmel, hogy magunknak nem marad, hanem abban a bizonyosságban, hogy Isten bőven visszaszolgáltatja azt, amit neki adtunk. S mindenkéltül hálaadással, az iránt, aki kimondhatatlan ajándékot adott nekünk.

Apr. 13. II. Kor. 11: 16—33. Pál apostol nem akar dicsőséget szerezni magának, mikor elősorolja az Urért való sok szenvedését. Epen azért előre bocsátja, hogy esztelenségnek tartja a dicsekvést, s nem dicsekednék, ha azt látná, hogy a korinthusiaknak szükségök van rá, hogy ő, szembehelyezvén magát a hamis apostollokkal, reámutasson arra, hogy mennyit kellett neki szenvednie, s mennyit kell hordoznia az Urért és a gyülekezetért, hogy ebből lássák meg, mi a különbség az igazi és a hamis apostol között, s ne engedjék magokat a hamis apostolok által félrevezettetni. De ő most is csak az Urat áldja, s önmagának csak gyengeségében dicsekszik.

Apr. 14. II. Kor. 12: 1—10. III. Móz. 16: 1—17. A világ gyermekei szeretik, ha az emberek nagyobbra tartják őket, mint amilyenek valóban. Pál apostol fel ettől a lehetőségtől. Gyöngeségét állítja előtérbe, azt lássák az emberek. S nem titkolja, hogy az Úr is gondoskodott róla, hogy valahogy el ne bizakodjon. Megengedte a sátánnak, hogy — valószínűleg valami testi szenvedéssel — gyötörje, hogy így a lelkét annál jobban kiformálhassa Ő. S Pál tudja és vallja, hogy az ő ereje épen erőtelenségében van, mert az erőtelenségben lehet erőssé az Úr.

Apr. 15. I. Pét. 1: 3—9. Nem felséges dolog-e az, hogy Isten Lelke minket élő reménységre szült újjá, arra a biztos reménységre, hogy bennünket az örökkévalóságban csodálatos örökség vár. Itt a földi életben még csak előízét, zálogát kapjuk meg ennek a drága örökségnek, de ha ezt hittel magunkévá tesszük, akkor ez a hit megőriz bennünket, hogy majd egykor a maga teljes egészében átvehessük örökségünket, s feddhetetlenül és tisztán állhassunk meg Urunk előtt. Kinek szívét ne töltene el kibeszélhetlen dicső örömmel ez a hit, ez a reménység? Vargha Gyuláné.